

забезпечити стале майбутнє. Наша здатність до адаптації, інновацій і готовності відповідати на виклики кризи стає ключовим фактором у цьому процесі. Такі події, як політичні або екологічні катаклізми, порушують питання індивідуальної та колективної відповідальності.

Чи наважитесь ви зазирнути у світи антиутопії? Чи готові ви дослідити потенційні тоталітарні режими і пройти шляхи усвідомлення та боротьби разом з героями? Відповідь, як і майбутнє, залежить тільки від вас.

Зорян Костюк, укладач

КОРПОРАЦІЯ «НЕБО»

Олексій Хмельницький

Небо було надзвичайним. Запаморочливо глибоким. Насичену пообідню блакить лише подекуди розбавляли дрібні гребінці високих перистих хмар. Дан лежав на спині, похитуючись на слабеньких хвилях. Звуки з тераси долинали до нього стихшені та спотворені, наче крізь товсту, пір'яну подушку. Десь у даліні ледь чутно завивала сирена швидкої, нагадуючи про існування світу поза межами басейну, натомість він виразно чув шурхіт води, що проходила крізь фільтри та поверталася назад, очищена та знезаражена. Чоловік розслабив кожен м'яз підтягнутого, засмаглого тіла та повільно, розмірено вдихав свіже, вологе повітря, з ледь відчутним металевим запахом озону. Дан роздумував над тим, які алгоритми відповідають за відчуття: запах, зір, дотик. Як саме фотони світла, молекули речовини чи тиск на поверхні шкіри перетворюється на електричний сигнал, який здатен інтерпретувати мозок. І як саме розробникам вдається настільки точно ці відчуття відтворювати.

Крізь задуму він почув тупіт босих ніг по плитці біля басейну, а тоді хтось шубовснув у воду, просто поряд із ним. Здійнятою хвилиною залило обличчя у мить, коли він збирався вдихнути. Заскочений зненацька, Дан почав судомно борсатися та відкашлювати воду, що потрапила до горла.

— Ти несповна розуму, Хелю, — зрештою сказав він, перевівши подих.

— І я тебе теж кохаю, — відповіла його дружина, висолопивши язика.

Дан махнув на неї рукою і поплив до бортика. Хеля наздогнала його, коли він поставив ногу на нижню сходинку металеві драбини.

— Ну котику, — вона обійняла його за талію, затуляючи назад у воду, — чекай...

Дан знехотя обернувся та глянув на дружину. Її губи були складені «качечкою», певно, це мало б означати, що їй шкода, проте бісики в очах заперечували. Він зітхнув та повернувся назад у басейн, тримаючись однією рукою за драбину, а іншою обійняв дружину. Шкіра на її спині вкрилася сиротами, чи то від різкої зміни температури, чи то від його дотику. Кілька пасем волосся вибилися з високого хвоста і прилипли до скроні, краплі води дорогоцінними каменями виблискували на її плечах. Їхні обличчя були так близько, що Дан відчував тепло повітря, яке видихала Хеля, бачив ластовиння на її щоках, що з'являлося тільки влітку, та ніжний «персиковий» пух над ледь помітно піднятими кутиками вуст.

— Знаєш, — прошепотіла Хеля, притискаючись до нього стегнами, — у мене на тебе сьогодні великі плани, Данку.

Сп'янілий від її подиху, він нахилився ще ближче до дружини, але за мить до того, як їхні губи зімкнулися, у повітрі поряд з'явилася голограма. Вона миготіла і дзеленчала, сповіщаючи про вхідний виклик.

— Якого біса... — скривилася Хеля, — не відповідай!

Дан відповів. Із голографічного екрана, що висів просто над водою, на них дивився Данів компаньйон — Лесь Скиба. Він сидів за письмовим столом,

тож здавалося, що його нижня половина тіла плавала у басейні.

— Лесечку! — Хеля привітно замахала екранові рукою.

— Що там? — коротко кинув Дан.

Скиба зазвичай мав такий вираз обличчя, наче внюхав купу собачого лайна, проте сьогодні, здавалося, купа була надзвичайно великою і свіжою. Він ледь кивнув Хелі та звернувся до Дана:

— Пам'ятаєш, я казав тобі про довгостроковий контракт з «ФармаПринт»?

— Звісно, — Дан кивнув. Це був їхній основний постачальник.

— Вони готові підписувати, але вимагають, щоб ти був присутній, — Скиба потрусив течкою, — надсилаю тобі копію.

— Добре, тоді організуй щось на наступному тижні...

— Ні, ні.. сьогодні.

Дан скосив очі на кутик екрана — годинник показував п'яту по полудню.

— Зараз? — перепитав.

— Зараз.

— До чого такий поспіх?

Скиба, скривившись, гриз ніготь на великому пальці.

— Дане, нам потрібен цей контракт. Без них ми протримаємося місяць, від сили — два.

— Знаю, знаю...

— Вони пропонують найкращу ціну на ринку...

— Немає сертифікатів, — перебив його Дан, — незрозуміло, що в них за обладнання, де знаходиться виробництво, звідки вони беруть сировину...

Скиба заходився щось йому пояснювати, Дан бачив, як відкривається та закривається його рот, але

замість слів чув тільки спотворене бурмотіння, рівномірний писк та дивний монотонний звук, схожий на стукотіння колес каталки об шви бетонної долівки. Він труснув головою, не розуміючи, що з ним. Стало важко дихати, перед очима попливли синьо-фіолетові кола. Все навкруги — вода, небо, білі кахлі на стінах басейну — стали заяскравими, пересвіченими. Він зосередився на тому, аби утриматися на поверхні води, та міцніше вхопився рукою за драбину. Світ навкруги перестав бути тяглим і натомість розпався на крихітні різноколірні зернятка. Дан глибоко вдихнув, намагаючись заспокоїтися. «Невже і тут можна перегрітися на сонці? Чи це якийсь системний збій? Треба охолодитися», — подумав він і занурився під воду. Порахувавши до десяти, випірнув.

— Ти мене слухаєш узагалі? — Скиба здивовано слідкував за тим, як Дан обтрушується.

— Так, так... — звуки, кольори та форми поволі набували плинності. — Приїду за годину.

Хеля повернулася спиною до екрана та закотила очі. Дан махнув рукою, прощаючись із Лесем, відключив зв'язок і стеноу плечима. Мовляв, ти ж його чула — треба їхати. Тоді потягнувся, щоб поцілувати дружину, але Хеля граційно відштовхнулася від бортика басейну, перевернулася на живіт і попливла геть.

Дан спохмурнів, виліз з басейну та пройшов терасою до квартири. Затримався на кухні, щоб випити соку зі скляної карафки. Хеля забула поставити її у холодильник, і сік був огидно теплим. Дорогою до спальні нагорі скинув з себе мокрі плавки, які одразу підібрав робот-асистент. Голова після теплового удару все ще боліла, але Дан оминув застелене гладеньким білим простирадлом ліжко, підійшов до шафи та подивився на своє відображення у дзеркальній поверхні

дверцят. Подумав, що в таку погоду непогано було б одягнути шорти. Та все ж таки це ділова зустріч, тож він уявив себе в штанах кольору койот, маруновій поло та легких білих кросівках. Шафа слухняно відобразила замовлення. Дан трохи підкоротив штани, додав годинник зі шкіряним паском та сонцезахисні окуляри. Покрутився перед дзеркалом і, задоволений вибором, відкрив шафу. В середині, на полиці лежав охайно складений замовлений одяг. Вдягнувшись, Дан рушив на дах, де на злітному майданчику його чекав «Флаєр». Звісно, до офісу можна було дістатися швидше, але хто не любить літати?

Місто купалось у зелені. Дан увімкнув автопілот та замилювався краєвидом крізь прозоре скло кабіни. Поміж охайними будинками, з багаторівневими садами й терасами, мережилися пішохідні та велосипедні вулички. Транспортних магістралей не було видно, їх вже давно перемістили під землю або у повітря. За кілька кілометрів на схід, під пагорбами, мерехтливою синявою розливалася річка, а за нею — камеральні райони лівобережжя. Данові спало на думку, що попри можливість жити будь-де, попри розв'язані проблеми з перенаселенням, більшість людей обирали звичний для себе міський простір. Зелене і чисте, доведене до ідеалу, та все ж легко впізнаване місто над Дніпром.

Дан погортав стрічку новин. На вихідних у «Зеленому театрі» виступатиме улюблений гурт Хелі. Білети коштували дорого, але Дан вирішив, що останнім часом вони замало бувають разом, і замовив два білети у третьому ряду — близько до сцени. Аналітики передбачали здорожчання медичного страхування, починаючи з наступного кварталу. Дан зітхнув, нічого не поробиш. На весь наступний тиждень обіцяли

спекотну погоду. Можна було б замовити грозу. Данові подобалися блискавки, але Хеля їх боялася, тож він лишив все як є. Перемикав новини одну за одною, поки не натрапив на рекламу якогось дешевого медичного серіалу. Двоє лікарів, чоловік і жінка, у синіх костюмах і білих кросівках, везли на каталці пацієнта, під'єданого до моніторів та крапельниць.

— Пульс слабкий, ниткоподібний.

— Тиск падає.

— Два міліграми атропіну.

— Не працює, зупинка дихання.

— Починаю штучну вентиляцію легень.

— Ви мене чуєте, Даніеле! Чуєте? Тримайтеся.

Дан здригнувся. Звісно, це був простий збіг. Він перемикнув на наступний канал, проте голоси лікарів не зникли.

— Фібриляція, — закричав лікар-чоловік. — Адреналін, два міліграми, негайно!

Данові закололо в грудях, перехопило подих. Він безладно натискав кнопки на екрані комунікатора, намагаючись вимкнути звук, але нічого не виходило. Голова, що ледь перестала боліти, наливалася свинцем, перед очима пливло, місто під ногами втрачало обриси та зливалося у зеленаво-сіре болото. «Що за чортівня? — подумав Дан. — Вдруге за сьогодні. Треба сконтактувати з підтримкою».

— Не працює, зупинка серця! — закричала невидима лікарка у серіалі.

Дан затулив вуха руками та захитався вперед-назад. Попри це, він виразно почув голос лікаря-чоловіка у себе в голові:

— Розряд!

«Флаєр» нещадно затрусило, крутнуло і повело у піке. Дан вхопився за штурвал та потягнув на себе,

переймаючи керування, і спробував вирівняти машину.

— Розряд!

У голові наче вибухнув феєрверк, його тіло зсумило, скрутило, а тоді вигнуло дугою. Неслухняні пальці до болю стискали штурвал. У горлі пекло, на язичі було солоно від крові з прокушеного язика.

— Розряд!

В очах спалахнуло, і все поле зору затягнуло сліпучо-білим. Кожен нерв передавав мозкові той самий сигнал — біль, біль, біль. Кров стукотіла у скронях, мов промислове ковадло. За кожним ударом слідував звук, схожий на шурхіт кам'яного селю у горах. Дан зрозумів, що це скреготали та стиралися один об одного його власні зуби.

— Систолічний ритм, — голос чоловіка.

— Зіниці реагують, — відповіла жінка.

Лікарка прибрала від його очей ліхтарик, і Дан побачив її обличчя просто біля себе.

— Даніеле, — запитала вона, — ви мене чуєте?

Дан міцно стулив повіки, сподіваючись, що видіння минеться. Тоді поволі розплющив очі — лікарка все ще уважно дивилася на нього.

— Реагує, — кинула вона колезі. А тоді знову звернулася до Дана: — Як себе відчуваєте?

Дан почувався паскудно. Дихалося важко, на грудях немовби хтось сидів. Шкіру пекло. Кожен згин грубого простирадла гарячим лезом країв його тіло. В голову, від тім'я аж до потилиці, неначе позабивали цвяхи. Він спробував повернутися, але шию пронизав неймовірний, різкий біль, що покотився спиною до плечей і попереку.

— Тихше, тихше... — зупинила його лікарка. — Послухайте, вас вивантажили з «неба». У вас